

слизатъ тукъ, да видятъ Розовата долина... Защо пъкъ да не е така?

— Я кажи, викамъ на турчето; — като накацватъ ятата пойни птици тука, колко дни пѣятъ: день ли, два ли?

— Че знае ли се, отговаря то и пакъ ниже думитѣ си усмихнато. — Тука гъмжи отъ птички много дни. То всѣки день прииждатъ едни ята, а отлитатъ други: кжде ще имъ хванешъ края? Думатъ дори, че птичкитѣ съвсемъ не пѣяли, когато накацватъ. Тѣ тогава сж били изтънѣли и въртѣли главичкитѣ си като пияни. А после, когато се готвѣли пакъ да отлетятъ, тогава ужъ почвали да чуруликать тъй оглушително, че ечели небесата.

Азъ почвахъ да вниквамъ. И си представихъ досущъ ясно, какъвъ птичи хоръ ще да е между небето и земята тука тогава. Брей, наистина, чудно ще да е по тия мѣста въ ранна пролѣтъ!

— А бе, викамъ на турчето: то може отъ пѣенето на птичкитѣ тука да сж станали и вашитѣ хора пѣвци, а?

Турчето се опули: види се, такова допущане не му е минавало никога презъ ума! И заклати отрицателно глава.

— Това човѣкъ не може да знае, дума. Пѣенето е отъ Аллаха.

Но после скърши вратъ и пакъ се ухили.

— А може, дума, и така да е, както казвашъ. Когато ятата птички чуруликать по цѣли дни край Тунджа, нашитѣ хора копаятъ гюловетѣ тамъ, та ги слушатъ щатъ-не щатъ. И тогава на може да имъ се услажда пѣенето. Истина! И азъ миналата пролѣтъ сънувахъ еднажъ, че пѣя като сжщинска птичка. И-и, колко ми бѣше сладко, само да знаете!